

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Justyna Tsaykler

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 roku

sprawy przeciwko **B. J. (1)** córce J. i M. z domu J.

urodzonej (...) w S.

obwinionej o to, że

w dniu 30.04.2013 r. o godz. 19:00 we W. na ul. (...) kierując samochodem m-ki S. o nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania wskutek czego najechała na zaparkowany pojazd m-ki T. (...) o nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie i straty w mieniu szkodę J. M. stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a następnie oddaliła się z miejsca zdarzenia.

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uznaje obwinioną **B. J. (1)** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 30 kwietnia 2013 roku, na ulicy (...) we W., miała miejsce kolizja samochodu osobowego marki S. nr rej. (...), należącym do B. J. (2), z samochodem marki T. (...), stanowiącym własność J. M..

B. J. (2), wyjeżdżając z miejsca parkingowego znajdującego się przy Supersamie, podczas cofania, uderzyła tyłem samochodu, w zaparkowany naprzeciwko samochód marki T.. Po uderzeniu otworzyła drzwi swojego pojazdu, wyjrzała na zewnątrz, po czym odjechała z miejsca zdarzenia.

Obserwujący jej zachowanie T. H. wykonał wówczas zdjęcie samochodu marki S., którego numery rejestracyjne przekazał następnie kierowcy samochodu T. (...)- B. M., gdy ta powróciła do swojego pojazdu.

W następstwie kolizji uszkodzeniu uległ tylny zderzak po prawej stronie samochodu marki T..

dowód:

zeznania świadka T. H. k. 15,38-39 akt;

zeznania świadka M. M. (2) k. 8,39 akt;

wyjaśnienia obwinionej J. M. 40 akt;

notatka urzędowa o kolizji drogowej k.3 akt;

dokumentacja fotograficzna k.9.

B. J. (2) nie była dotąd karana za popełnienie przestępstwa.

Dowód:

karta karna k.16.

B. J. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W złożonych wyjaśnieniach zaprzeczyła, aby doszło do uszkodzenia przez kierowany przez nią samochód, pojazdu T. (...). Wskazała, że nie ma nawet pewności, czy była wówczas w miejscu, w którym miało dojść do zdarzenia, a na swoim samochodzie nie stwierdziła istnienia żadnych uszkodzeń, które wskazywałyby na uderzenie w inny pojazd.

Podstawowym dowodem, na którym Sąd oparł się ustalając stan faktyczny, stanowił dowód w postaci zeznań T. H.. Świadek ten, na przestrzeni całego toku postępowania jednolicie opisywał jego przebieg, kategorycznie stwierdzając, że w momencie cofania przez obwinioną samochodem S., doszło do najechania tyłem tego pojazdu w zaparkowany samochód marki T. (...). Samochód ten znajdował się bezpośrednio przy samochodzie świadka (zaparkowany był równolegle do niego), z niewielkiej odległości obserwował on zatem zachowanie obwinionej i precyzyjnie opisał jego przebieg. Bezpośrednim jego następstwem było wykonanie fotografii telefonem komórkowym tak, aby widoczny był numer rejestracyjny pojazdu, który uszkodził T. i przekazanie go kierowcy tego samochodu, po jego powrocie.

Postawa T. H., z wykształcenia farmaceuty, układa się zatem w logiczny ciąg. Będąc w samochodzie stojącym obok pojazdu marki T., widzi moment uszkodzenia go przez B. J. (2), nie pozostaje obojętny na odjechanie przez nią z miejsca zdarzenia, w celu umożliwienia identyfikacji sprawcy, wykonuje zdjęcie, którego treść przekazuje osobie pokrzywdzonej. Zaznaczyć należy, że zarówno M. M. (2), jak i J. M., to osoby zupełnie obce dla T. H., z którymi w żaden sposób nie jest powiązany węzami towarzyskimi, czy gospodarczymi. Jego zachowanie było naturalną konsekwencją zaobserwowanych wydarzeń i uczciwej postawy wobec tych, których w następstwie działania obwinionej, spotkała krzywda. Nie było innej przyczyny jego działania, lecz stanowiło ją wyłącznie zaobserwowane naruszenie przepisów prawa. Stanowczo zeznał na czym ono polegało i jak zachowała się obwiniona. Jego zeznania stanowią obiektywną relację zaobserwowanego przebiegu wydarzeń, nie zawierają żadnych sprzeczności i tworzą jednolitą całość. Z tych względów są dla Sądu wiarygodne i stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom zeznaniom M. M. (2) i J. M., brak bowiem okoliczności, które mogłyby negatywnie wpłynąć na ocenę tych dowodów.

Opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, niczego do sprawy nie wniosła. Ten bowiem uznał, że materiał dowodowy jest zbyt wąty, aby można było ustalić, czy charakter i kierunek powstania uszkodzenia w samochodzie marki T. (...). Nie zmienia to przedstawionej wyżej oceny Sądu, co do przebiegu wydarzeń, opartej na zeznaniach T. H. i będącego jego następstwem przypisania B. J. (2) popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Nie zachowując bowiem szczególnej ostrożności, podczas wykonywania manewru cofania, najechała swoim samochodem na tył zaparkowanego samochodu marki T. (...). Tym samym stworzyła zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, rodzaj naruszonych zasad ruchu drogowego, to okoliczności które Sąd miał na względzie wymierzając obwinionej karę grzywny.

Jest ona współmierna do stopnia jej zawinienia, uwzględnia jej sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinioną, jak i w płaszczynie społecznej jej oddziaływania. Uzmysłowi również B. J. (1) niewłaściwość jej zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 624 kpk w zw. z art. 119 kpw.